

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **PERFECT INVEST, a.s.**, IČO 27736997
sídlem Karlovo náměstí 34/28, 674 01 Třebíč
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčillem, LL.M.
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro kraj Vysočina**
sídlem Tolstého 2, 586 01 Jihlava

o žalobě ve věci **nezákonného zásahu žalovaného spočívajícím v nezákonném zahájení a vedení daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016,**

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v nezákonném zahájení a vedení daňové kontroly u žalobce na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016, **byl nezákonný.**
- II. Žalovanému se **zakazuje** dále vést u žalobce nezákonně zahájenou a prováděnou daňovou kontrolu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016, zahájenou protokolem ze dne 2. 10. 2020, č. j. 1635001/20/2912-60561-712510.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá toho, aby krajský soud určil, že daňová kontrola, zahájená žalovaným u žalobce protokolem ze dne 2. 10. 2020, č. j. 1635001/20/2912-60561-712510, na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016, podle § 85 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), byla zahájena nezákonně, a v případě, že by v době rozhodnutí krajského soudu daňová kontrola stále probíhala, aby zakázal žalovanému pokračovat v této daňové kontrole.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 82 a § 85 s. ř. s.), se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezákonném zahájení a vedení daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016.
3. Dle žalobce nelze pochybovat o tom, že vedení daňové kontroly představuje zásah do jeho práv, neboť jej zatěžuje v několika rovinách. Žalobce je z důvodu obezřetnosti nucen vynakládat nemalé finanční prostředky na právní zastoupení a daňové poradenství v souvislosti se zahájením a vedením daňové kontroly. Daňová kontrola zároveň představuje zásah do každodenní podnikatelské činnosti žalobce, neboť zaměstnanci žalobce se při poskytování součinnosti žalovanému při provádění daňové kontroly nemohou věnovat svým běžným pracovním úkolům. Daňová kontrola zároveň narušuje právní jistotu žalobce jakožto daňového subjektu ohledně jeho daňových povinností.
4. Žalobce je zejména toho názoru, že lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období dle § 148 odst. 1 daňového řádu počala běžet dne 1. 7. 2017, neboť § 136 odst. 2 daňového řádu stanoví, že lhůta pro podání daňového přiznání činí 6 měsíců po uplynutí kalendářního roku. Prekluzivní lhůta tak uplynula ke dni 1. 7. 2020, přičemž daňová kontrola byla zahájena až 2. 10. 2020. Žalobce zdůraznil, že na běh této lhůty neměla vliv ani doručená výzva k podání dodatečného daňového přiznání, neboť výzva dle § 148 odst. 2 je způsobilá lhůtu tří let o jeden rok prodloužit pouze tehdy, pokud tato vedla k doměření daně. V souvislosti s tímto odkázal žalobce na ustálenou judikaturu správních soudů.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a jeho zařazení do právního rámce daňového řízení. Rozhodným pro posouzení otázky, zda bylo zahájení a vedení daňové kontroly nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., je skutečnost, zda žalovaný daňovou kontrolu zahájil ve lhůtě pro stanovení daně, respektive zda byla výzva k podání dodatečného daňového přiznání způsobilá dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu lhůtu pro stanovení daně o 1 rok prodloužit. Žalovaný zdůraznil, že jeho konkrétní úkony jednoznačně prokazují příčinnou souvislost mezi výzvou k podání daňového tvrzení a následnými úkony či postupy vedoucími k doměření daně z příjmů právnických osob za předmětné období žalobci.
6. Žalovaný vysvětlil, že v průběhu daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, 2014 a 2015 zjistil skutečnosti nasvědčující tomu, že by

žalobci měla být doměřena daň z příjmů právnických osob i za zdaňovací období 2016. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak žalovaný nemohl přistoupit k doměření daně, ale nejprve musel vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového přiznání. Následně s ohledem na očekávaný rozsah dokazování zvolil pro účely správního stanovení daně žalovaný postup k odstranění pochybností, z nějž však dle žalovaného lze plynule přecházet do režimu daňové kontroly v závislosti na průběhu daňového řízení.

7. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dle žalovaného vyplývá, že jestliže správce daně doměří daň na základě postupu k odstranění pochybností, který je zahájen bezprostředně na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, jsou zachovány účinky výzvy k podání dodatečného daňového přiznání dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Jelikož pak může žalovaného plynule přecházet z režimu postupu k odstranění pochybností do režimu daňové kontroly, musí být dle žalovaného zachovány účinky lhůty k podání dodatečného daňového přiznání i v případě, že dojde k doměření daně ze strany žalovaného na základě daňové kontroly, jestliže tato daňová kontrola bezprostředně navazuje na tuto výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, resp. na postup k odstranění pochybností, který bezprostředně navazuje na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání. Žalovaný namítl, že žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je formální a v rozporu se zásadou, že daňové řízení tvoří jeden celek a končí až splněním nebo jiným právně relevantním zánikem daňové povinnosti.
8. Žalovaný dále upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se zabýval možnostmi prodloužení lhůty dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu a konstatoval, že správce daně nemůže lhůtu prodlužovat libovolně, ale pouze na základě kumulativního splnění dvou podmínek, tj. v daném případě vydání výzvy v předmětném časovém období a naplnění příčinné souvislosti mezi výzvou a následným doměření daně. Podle žalovaného ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že jeho jednotlivé úkony bezprostředně navazovaly na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, vycházely ze skutečností zjištěných v rámci daňové kontroly za roky 2013, 2014 a 2015, a následovaly za sebou v rychlém časovém sledu. Je zde dána jasná časová a věcná souvislost mezi výzvou k podání dodatečného daňového tvrzení a budoucím doměření daně, byť za současného zahájení daňové kontroly. Žalovaný proto navrhl žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud se, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba je důvodná.** (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).
10. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Z ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může být důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem správního orgánu, které není rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka). Není-li splněna jedna z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

11. Rozhodující otázkou v nyní posuzovaném případě je, zda žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobce zahájením a prováděním daňové kontroly. Dle konstantní judikatury představuje nezákonné zahájení a provádění daňové kontroly nezákonný zásah správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014-29, vše dostupné na www.nssoud.cz). Jedním z případů nezákonné daňové kontroly je i kontrola prováděná v době, kdy již uplynula lhůta pro stanovení daně.
12. Dle § 148 odst. 1 daňového řádu „[d]aň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.“ Skutečnost, kdy počala lhůta běžet a kdy měla uplynout za situace, kdy by nedošlo k výzvě ze strany žalovaného, není mezi stranami sporná. Dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu rovněž platí, že lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k „podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně“.
13. Ze správního spisu se podává, že dne 19. 6. 2017 podal žalobce přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016 (dále jen „předmětné období“). Dne 5. 2. 2020 vydal žalovaný výzvu, č. j. 115383/20/2912-50521-704170, k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za předmětné období, a to z důvodu podezření z nesprávného uplatnění zaúčtovaných úroků z korunových dluhopisů a ostatních finančních zdrojů do daňově uznatelných nákladů ze strany žalobce. Dne 13. 2. 2020 byla žalovanému doručena žádost žalobce o prodloužení lhůty stanovené ve výzvě, které žalovaný vyhověl. Žalobce na výzvu žalovaného odpověděl dne 3. 3. 2020 s tím, že s výzvou nesouhlasí z důvodu nesplnění zákonných předpokladů pro vydání výzvy dle § 145 odst. 2 věty první daňového řádu, a dále z důvodu předčasnosti výzvy a nesprávného závěru žalovaného o uplatnění úroků do daňově uznatelných nákladů ze strany žalobce. Žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za předmětné období na základě výzvy nepodal a setrval na svém tvrzení, že poslední známá daň je stanovena ve správné výši. Dne 2. 6. 2020 vydal žalovaný výzvu k odstranění pochybností, č. j. 1116665/20/2912-50521-704170. Na tuto výzvu odpověděl žalobce po podání žádosti o prodloužení lhůty pro odpověď na výzvu k odstranění pochybností, které bylo ze strany žalovaného vyhověno, dne 31. 7. 2020. Tato odpověď dle žalovaného nebyla způsobilá odstranit pochybnosti žalovaného, vyjádřené ve výzvě k odstranění pochybností ze dne 2. 6. 2020. Následně proto žalovaný zahájil v sídle žalobce daňovou kontrolu na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016.
14. Žalobce tedy právě v zahájení a vedení daňové kontroly za období kalendářního roku 2016 spatřuje nezákonný zásah. Krajský soud se s tímto názorem žalobce ztotožňuje.
15. V rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015-49, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[l]hůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. Byla-li daň doměřena až na základě následně vedené daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedené právní normy a k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází.“ Obdobně se pak Nejvyšší správní soud

vyjádřil například v rozsudku ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015-28, v němž konstatoval, že „[l]hůta pro stanovení daně se dle § 148 odst. 2 písm. a) prodlužuje pouze za splnění podmínky, že výzva vedla k doměření daně. K nutnosti splnění této podmínky, tedy aby výzva skutečně vedla k doměření daně, se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015-49.“

16. V obou věcech se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou situací, kdy správce daně doručil daňovému subjektu výzvu k dodatečnému daňovému přiznání ke konci běhu prekluzivní lhůty. Na tuto výzvu však daňový subjekt reagoval sdělením, že pro podávání dodatečného daňového tvrzení není důvod. Správce daně tak na základě předmětné výzvy daň nedoměřil a až po uplynutí prekluzivní lhůty zahájil daňovou kontrolu. Ani v jednom z těchto rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepovažoval za rozhodnou aktivitu či naopak pasivitu správce daně po vydání výzvy dle § 148 odst. 2 daňového řádu. Podstatné pro posouzení věci bylo, že tato výzva sama o sobě k doměření daně nevedla; nemohla tak způsobit prodloužení prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu a daňová kontrola proto byla v obou případech zahájena až po uplynutí prekluzivní lhůty
17. Tento názor nebyl překonán ani rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017-26. V této věci totiž správce daně po vydání výzvy doměřil daň dokazováním mimo daňovou kontrolu, aniž by daňovému subjektu umožnil v průběhu dokazování uplatnit jeho procesní práva. Soud proto zavázal správce daně, aby v dalším řízení stanovil daň pomůckami, popřípadě provedl dokazování v řádném procesu v rámci daňové kontroly či postupu k odstranění pochybností. Soud se v této části rozsudku skutečnostmi rozhodnými pro běh prekluzivní lhůty výslovně nezabýval. V žádném případě ovšem závěry předchozí judikatury neodmítl, naopak z nich sám vycházel.
18. Pro úplnost je možné doplnit, že po reakci daňového subjektu na výzvu správce daně lze použít postupu k odstranění pochybností (§ 89 daňového řádu). Pokud je doměřena daň na základě tohoto postupu, jsou účinky výzvy zachovány. Skutečnost, že v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016-43).
19. Lze učinit obecný závěr, že § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu předpokládá, že účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměření daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. Krajský soud přitom nemůže přisvědčit závěrům žalovaného, že skutečnost, že praxe správních soudů akceptuje zachování účinků výzvy k doměření daně na lhůtu pro stanovení daně, jestliže byla daň doměřena na základě postupu k odstranění pochybností, nikoliv již však na základě daňové kontroly, je formální a v rozporu se zásadou daňového řízení jako celku.
20. V první řadě krajský soud odkazuje na právní názor k účelu prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 66/2020-32, že „[s]myslem a účelem dané právní normy je totiž prodloužit lhůtu pro stanovení daně v případě, že daňový subjekt podá dodatečné daňové přiznání na daň ve výši odlišné od poslední známé daně (tedy na daň vyšší nebo nižší) tak, aby měl správce daně dostatečný prostor tvrzení daňového subjektu prověřit.“

Dle krajského soudu tak nemůže správce daně využívat institut prodloužení lhůty pro stanovení daně na základě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání za situace, kdy hrozí uplynutí této lhůty, avšak správce daně musí pro účely doměření daně dále vést daňové řízení, neboť k tomuto účelu tento institut neslouží. Naopak, uznání účinků výzvy k podání dodatečného daňového přiznání na běh lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu i při doměření daně na základě postupu k odstranění pochybností bude výjimkou z tohoto pravidla, neboť, jak sám žalovaný uvádí, postup k odstranění pochybností je rychlým (obvykle v řádu jednoho či dvou měsíců) a operativním postupem pro doměření daně, u nějž ještě lze usuzovat na věcnou a časovou souvislost s výzvou k podání dodatečného daňového přiznání.

21. Daňovou kontrolu tudíž může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně. Je tomu tak také proto, že daňová kontrola již rozsahem oprávnění správce daně při jejím provádění může relativně citelně daňový subjekt omezit. Daňový subjekt by tak mohl zároveň po nikoliv zanedbatelnou dobu setrvat v nejistotě, zda daň bude doměřena a jakým způsobem se postup správce daně projeví ve vztahu k prekluzivní lhůtě pro stanovení daně.
22. Žalovanému lze dát za pravdu, že pokud správce daně disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, je povinen vyzvat daňový subjekt dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení a nemůže rovnou přistoupit k zahájení daňové kontroly. Výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu je ovšem operativním nástrojem, lhůta k podání dodatečného daňového tvrzení (případně vyjádření nesouhlasu daňového subjektu s důvody změny poslední známé daně) je obvykle stanovována v rádech dnů. Pakliže je výzva k podání dodatečného daňového tvrzení vydána až na samém sklonku prekluzivní lhůty ke stanovení daně, skutečnost, že již nezbývá časový prostor k zahájení daňové kontroly, je nutné připsat k tíži správce daně.
23. Krajský soud tak uzavírá, že pro určení toho, zda byla výzva způsobilá k prodloužení zákonné lhůty tří let pro stanovení daně, je podstatné, zda tato vedla (bezprostředně) k doměření daně. Argumentace žalovaného nemůže v tomto případě obstát, neboť předmětná výzva sama o sobě k doměření daně nevedla. Žalobce na výzvu reagoval vyjádřením svého nesouhlasu a dodatečné daňové přiznání nepodal. K prodloužení prekluzivní lhůty proto nedošlo. Jestliže žalovaný i přes tento fakt k zahájení daňové kontroly přistoupil, lze uzavřít, že tak ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2016 učinil po uplynutí prekluzivní lhůty. Jelikož daňová kontrola za toto zdaňovací období nemohla vést k doměření daně, představuje nezákonný zásah ve smyslu shora citované judikatury.
24. Nelze taktéž přehlédnout, že v případě, kdy daň z důvodu probíhající daňové kontroly žalobci doposud doměřena nebyla, lze jen stěží v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného předjímat, zda k doměření daně skutečně dojde. Krajský soud připomíná, že v řízení o zásahové žalobě vychází v případě trvajících zásahu ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 věta první s. ř. s.). Taktéž z tohoto důvodu nelze za dané procesní situace dovodit, že výzva žalovaného „vedla k doměření daně“, a způsobila tak prodloužení prekluzivní lhůty.
25. Na okraj považuje krajský soud za vhodné poukázat také na skutečnost, že žalovaný vydal výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu až dne 5. 2. 2020, tj. téměř čtyři měsíce poté, co s žalobcem projednal zprávu o daňové kontrole za zdaňovací období let 2013, 2014 a 2015 (zpráva byla projednána a předána žalobci dne 10. 10. 2019). Již v té chvíli však muselo být

žalovanému zřejmé, že skutečnosti zjištěné v průběhu daňové kontroly vydání této výzvy odůvodňovaly. Není proto zřejmé, proč žalovaný s vydáním výzvy otálel až do doby, kdy z důvodu nezbytného procesního postupu pro možnost doměření daně riskoval uplynutí lhůty pro stanovení daně.

V. Závěr a náklady řízení

26. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná, protože postup žalovaného představuje nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Proto rozhodl na základě § 87 odst. 2 s. ř. s. tak, že zásah žalovaného byl nezákonný, a současně zakázal žalovanému v daňové kontrole na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016 pokračovat.
27. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby, z nichž jeden je ohodnocen poloviční sazbou mimosmluvní odměny (příprava a převzetí zastoupení, žaloba) ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a dva režijní paušály ve výši 2×300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (2 000 Kč) a také za návrh na předběžné opatření (1 000 Kč). Soud žalobci přiznal náhradu za návrh na předběžné opatření, přestože byl tento návrh žalobce usnesením krajského soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 29 A 194/2020-65, zamítnut. Krajský soud se totiž ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61, že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či na vydání předběžného opatření bez dalšího neznamená, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (resp. na vydání předběžného opatření) jako institutu výslovně upraveného v soudním řádu správním, aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh nebyl úspěšný a tedy nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby či vydání předběžného opatření. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Otázka úspěchu při dílčích rozhodnutích předběžné povahy učiněných soudem v průběhu řízení je v tomto ohledu naopak nepodstatná a.
29. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 12 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. ledna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu